

<http://www.aficccat.org/spip.php?article9461>

Davant els insaciables: Devaluació dels costos laborals i la pobresa

- Actualitat - Articles opinió -

Date de mise en ligne : dimecres 7 d'agost de 2013

Copyright © CGTCatalunya.cat - Tous droits réservés

Els autors, del col·lectiu IOE, que publica el Baròmetre Social d'Espanya, aborden els efectes devastadors del cicle de reformes dirigit pel capital.

El nefast FMI s'ha despenjat amb la recomanació que el Govern espanyol ha d'aprofundir "la reforma laboral". El ministre d'Indústria va afirmar que aquesta és "un senyal" molt clar per a "aprofundir el procés reformista", la bona marxa del qual estaria confirmada per la reducció del dèficit públic (del 9,5% al 6,9%). Però, què succeeix amb la gran majoria de persones que depenem d'un salari -o el seu substitut en forma de prestacions- per a sobreviure? Vegem a on ens està conduint el "reformisme" governamental.

La "senda reformista"

Entre 2007, últim any del cicle econòmic expansiu, i 2011 la desigualtat d'ingressos es va incrementar un 8,6% i Espanya va passar a ser el quart país amb major desigualtat de la Unió Europea, després de Letònia, Bulgària i Portugal, per davant de Grècia o Romania (en 2007 ocupava l'onzè lloc en el rànquing).

Paral·lelament, la població que està per sota de la línia de pobresa es va incrementar un 7,7% -passant del 19,6% al 21,1% dels habitants del país- i Espanya es va situar en el segon lloc del rànquing europeu, només superada per Romania: 920.000 persones van passar en només quatre anys a engrossir la franja de nous pobres.

Òbviament, l'enorme increment de l'atur té molt a veure amb aquesta situació: entre 2007 i 2012 els aturats van passar de 1,8 a 5,8 milions de persones, actualment només la meitat rep alguna prestació per atur. Encara que les pensions van conservar el seu poder adquisitiu fins a l'any anterior, cal recordar que el 2011 hi havia 2,6 milions de pensionistes que percebien 323 euros mensuals.

Però la situació dels assalariats que conserven la seva ocupació no és molt millor. El cost laboral en moneda corrent per hora es va estancar els anys 2011 i 2012; descomptant la inflació, s'ha abaratit. El salari real mig va caure el 2010 (-1,6%) i 2011 (-3,2%). Avui tenir ocupació no és una protecció contra la pobresa: Espanya és el tercer país europeu (després de Romania i Grècia) amb major percentatge d'assalariats pobres (7,1%) molt especialment les persones emprades a temps parcial (18,5%), les menors de 25 anys (14,4%), les majors de 55 (13,9%) i les quals tenen ocupació temporal (13,5%). El rècord, en plena expansió de les campanyes en pro de "l'emprenedoria", correspon als autònoms depenents (40%). Tot això a pesar que el llindar de pobresa ha retrocedit de 8.000 a 7.500 euros anuals entre 2009 i 2011, a causa de una caiguda de la renda mitja total.

Per tant, la "senda reformista" està assolint èxits clars: hi ha una clara reculada dels ingressos de les classes populars i una transferència dels mateixos cap als creditors financers i cap a les empreses que comencen a gaudir de les privatitzacions.

Encara volen més

Aquests "èxits", no obstant això, minen la demanda global i, amb això, disminueixen les oportunitats de negoci de les empreses que es dirigeixen al mercat intern. Per què llavors aquesta obstinació a destruir ocupació, retallar els drets socials i portar a la crisi a una àmplia franja de capitalistes mitjans i petits? Segura--ment per la defensa d'interessos concrets, en primer lloc els del capital financer altament concentrat. Però també, i potser fonamentalment, perquè fins a ara no s'albiren altres formes per a recompondre la taxa de guany global del capital. No oblidem que aquest règim es basa en la recerca contínua de guany, el capital és sempre "valor que es valoritza": no hi ha inversió sense perspectiva de guany.

Davant els insaciables: Devaluació dels costos laborals i la pobresa

La crisi no es deu a una escassetesa de capital -encara que així ens ho sembli a la ciutadania del carrer, que veiem seques les aixetes de la banca, de les inversions empresarials i dels pressupostos estatals-, el que falta són oportunitats d'inversió rendible. I això és el que ha deslligat aquest atac redoblat de reformes capitalistes, especialment en la zona euro. Per tant, vindran a per més. Seguiran insistint en "el seu reformisme radical". Intentant espremer-nos al màxim. Fins que els parem els peus.

** Article publicat al núm. 201 de la revista Diagonal.*